

HỒI THỨ NĂM MƯƠI TÁM HẬN SẦU LAI LÁNG

Bình minh sắp ló dạng, vầng trăng chênh chếch cuối trời Tây chiếu hắt ánh sáng tàn tạ qua song cửa vạch dài lên thi thể Tư Đồ Hồng một màu tái tái thê lương. Tư Đồ Hạnh, Phong Trần Tuý Khách cùng mọi người vây quanh người thiếu nữ bạc mệnh giờ chỉ còn là một thân xác vô hồn. Nàng nằm đó im lìm trong vũng máu, mặc cho cha gào khóc gọi tên, nàng vẫn một mực không đáp lại. Tư Đồ Hạnh chừng lâu mới gạt lệ bi thương, cúi xuống ôm xốc xác con gái, tung mình vọt ra ngoài nhà điên loạn như người mất trí. Thân người còn chưa ra khỏi nhà, một tiếng quát to bất thần vang lên khiến ông ta chững lại. Xoay người lại, Tư Đồ Hạnh thấy Hoa Sĩ Kiệt đứng chết trân, hai mắt trợn trừng nhìn ông. Thì ra Hoa Sĩ Kiệt trúng song chưởng của ông nhưng không tới nỗi trọng thương, chỉ là do khí huyết trộn trạo nghẹn cứng trong lồng ngực trong thời gian ngắn không sao thốt nên lời mà thôi. Tư Đồ Hạnh cũng tưởng đâu chàng đã chết. Khi con gái quá đau thương mà trở kiếm tự sát thì không để ý tới nữa. Ai ngờ chàng lại không sao. Ông uất ức vô ngần, lại càng thương cho đứa con gái yêu. Ông liền bước tới hét lớn:

- Nếu không tại người tới đây, con gái ta đâu tới nỗi phải chết thảm thế này! Ta hôm nay quyết bắt người thường mạng cho con gái ta!

Phần Hoa Sĩ Kiệt khi tỉnh lại thấy Tư Đồ Hồng đã chết, nghĩ do Tư Đồ Hạnh gây ra, lửa hận ngút trời, vì thế, khi thấy Tư Đồ Hạnh bỗng xác nàng đi thì ra tay ngăn trở, muốn giết cho được Tư Đồ Hạnh mới nghe:

- Hôm nay ta không những vì Lang Sơn Quân mà còn vì Hồng muội mà rửa hận!

Ngọn kiếm theo lời nói rút khỏi vỏ, đâm thẳng tới Tư Đồ Hạnh. Tư Đồ Hạnh để xác con sang một bên, vận kinh sẵn sàng, gầm gừ nói:

- Mấy hôm trước ta nể lời con gái ta mà tha mi bao bận, người lại vô ơn, hại chết con ta! Hôm nay người đừng mong thoát chết.

Phong Trần Tuý Khách, Quyên Quyên và Chí Bình e ngại vội tới gần sau Hoa Sĩ Kiệt đề phòng trước. Phong Trần Tuý Khách cố gắng khuyên can hai người;

- Hai người thật lạ quá. Tư Đồ cô nương chết rất thảm thương, ai nấy đều thương xót. Vậy mà xác còn chưa chôn cất, hai người đã đòi quyết chiến một trận sinh tử rồi sao?

Tư Đồ Hạnh cười ghê rợn;

- Lão phu nào chỉ muốn giết y mà thôi. Lão phu còn muốn moi tim hấn tể đưa con gái của ta!

Hoa Sĩ Kiệt cũng nói:

- Lão coi nàng là con gái ư? Không phải tại lão bức ép quá đỗi tại sao Hồng muội lại từ sát được chứ? Hôm nay ta không giết được người, thề không ra khỏi Độc Long Cốc.

Thất Độc Thần Kiếm tiếp nối theo câu nói bằng một chiêu bí hiểm, tủa thẳng vào Tư Đồ Hạnh. Lão vội cúi người xuống tránh ngọn kiếm. Không ngờ, chiêu thứ nhất chưa xuất hết, thanh kiếm đã đổi chiều ra chiêu thứ hai chĩa thẳng vào huyết Cự Quyết với tốc độ nhanh dị thường. Tư Đồ Hạnh thấy kiếm pháp tinh nghệ không khỏi toát mồ hôi lạnh, vội tránh sang một bên sát tới bức vách, giật phăng xuống một thanh gậy xanh làm vũ khí. Thanh gậy này thoát trông như bằng trúc bình thường, nhưng lại cứng rắn dị thường, mỗi lúc tung chiêu đều phát ra ánh xanh lấp lánh, từng loạt kinh phong xé gió, chạm phải thanh kiếm mà không hề chi, phát ra những âm thanh cum cum lạ lùng. Thoáng mắt, hai bên qua lại đã hơn mười chiêu. Càng đánh, Tư Đồ Hạnh càng khiếp hãi vô cùng vì thế kiếm của Hoa Sĩ Kiệt càng lúc càng lợi hại, chiêu chiêu đều có thể lấy mạng người ta. Ông quát lên một tiếng, ngọn gậy trên tay linh hoạt bội phần, đấu với kiếm của Hoa Sĩ Kiệt không hề nao núng. Trong lúc hai bên đang quyết chiến, hai gã đồng tử đứng hai bên sảnh đường chả hiểu đã tập hợp được một số cao thủ Độc Long Cốc từ bao giờ, đã đứng án ngữ nơi lối đi. Tư Đồ Hạnh liếc thấy thế, lại thêm đánh mãi không thắng được Hoa Sĩ Kiệt, trợn mắt nhìn chúng quát:

- Còn không mau xông vào tóm lấy tên khốn này cho ta!

Bọn cao thủ nghe lệnh truyền lập tức xốc tới, khí giới tủa tủa. Phong Trần Tuý Khách lớn tiếng:

- Tư Đồ Cốc chủ, lão phu trước đây nghe danh cốc chủ vang dội bên tai, ai ngờ khi gặp thấy cũng không khác bọn tiểu nhân đê tiện là mấy.

Tư Đồ Hạnh nghe nói động tâm can, càng nộ khí xung thiên, quát:

- Kẻ nào cản ta giết chết không tha! Tóm luôn ba tên này đi!

Quyên Quyên cười nhạt:

- Bản cô nương cùng các người không thù không oán, các người lại cậy đông hiếp yếu khiến bản cô nương nổi giận. E rằng lát nữa hồi cũng không kịp.

Tư Đồ Hạnh đáp:

- Lão phu cả đời hành tẩu giang hồ, chưa biết tới hai chữ hối hận bao giờ, hôm nay được cô nương dạy cho biết thì còn gì bằng...

Khi hai người còn chưa dừng đánh võ mồm, bọn cao thủ Độc Long Cốc không ngừng tiến tới gần, khí giới sẵn sàng, bủa vây bốn hướng. Phan Quyên Quyên trừng mắt quát:

- Tránh ra!

Thanh âm nàng vang dội, khiến ai nấy đều giật mình, tim bỗng dưng loạn nhịp, máu huyết nhộn nhạo khác thường. Tư Đồ Hạnh nghe thấy cũng động tâm cơ, hoang mang lo lắng, không hiểu nàng dùng phép chi mà tiếng quát oai lực kinh khủng như thế. Quyên Quyên lại lạnh lùng cất lời:

- Giữa chúng ta và các người không thù không oán. Nếu các người vì nghe lệnh Tư Đồ lão tặc không thêm để tâm tới quy củ giang hồ thì đừng trách chúng ta ra tay độc ác.

Phong Trần Túy Khách cũng nói thêm vào:

- Lão say này cũng ngứa mắt lắm. Các người đừng để lão phu ra tay hạ sát!

Bọn cao thủ của Độc Long Cốc nghe giọng điệu không hề sợ hãi của Quyên Quyên và Phong Trần Túy Khách, chẳng những không sợ thế đông mà lại dường như vì thấy chuyện bất bằng ra tay, chính khí oai nghiêm thì không dám vọng động, ngần ngừ chưa dám ra tay. Lúc này, Hoa Sĩ Kiệt tranh thủ thời cơ thi triển thần uy, chiêu thức mỗi lúc mỗi lợi hại khiến Tư Đồ Hạnh chống đỡ chẳng hở tay. Liếc sang bọn cao thủ của mình tên nào tên nấy đứng im chả động tay chân, lão càng tức giận hơn:

- Còn chưa ra tay?

Nhóm cao thủ nghe lệnh chủ nhân chả dám cãi lại, xông vào tấn công. Quyên Quyên cười:

- Đáng thương. Các người chẳng nghe lời khuyên của ta, chết đừng hối tiếc.

Nàng thầm nghĩ, hiện tại bây giờ bốn phía địch vây, nếu như không gỡ tuyệt học thì hạ hết bọn cao thủ này sẽ tốn không ít thời gian. Bên kia, Hoa Sĩ Kiệt vận Băng Hà Công, ánh thần kiếm trên tay càng toả rộng. Chiêu Xạ Nguyệt vừa tung ra, chiêu Nhiếp Hồn đã tiếp nối, rồi theo đó là chiêu Thổ Tâm, chiêu kiếm liên miên bất tận, như nước chảy mây trôi. Kiếm khí bao phủ kín thân mình Tư Đồ Hạnh. Càng lúc, lão càng cảm thấy áp lực trên ngọn gậy càng nặng, tay chân dần mất đi sức mạnh, thế gậy cũng dần chậm chạp đi. Thế cục gần như đã rõ ràng rồi. Lão không thể tin chỉ trong thời gian ngắn như vậy, võ công của Hoa Sĩ Kiệt đã tiến bộ vượt bậc như thế. Không chấp nhận bại trong tay Hoa Sĩ Kiệt, lão đành sử dụng Độc Long Trảo, đòn sát thủ của lão nhằm mau chóng kết thúc trận đấu. Hoa Sĩ Kiệt nhận ra, cười nói:

- Còn chiêu nào thì thi triển hết đi, ta chờ đây!

Tư Đồ Hạnh chẳng nói chẳng rằng, rằng nghiêng chặt. Thân mình đồng thời phồng lên như được bơm hơi, rồi từ từ xẹp xuống, từ mắt bắn ra một luồng sát khí rợn người, tay phải ghì chặt gậy trúc, tay trái chộp vào khoảng không. Hoa Sĩ Kiệt thần sắc nghiêm trọng, vận hết mười hai thành công lực vào tay kiếm xông thẳng vào màn kinh phong giăng mắc như lưới phủ của đòn Độc Long Trảo. Đòn thế này lợi hại vô cùng, Hoa Sĩ Kiệt xông vào thấy quanh mình đâu đâu cũng có bóng trảo chập chờn hướng vào. Nhưng kể ra thì tay kiếm của chàng cũng đạt tới mức tuyệt luân, lại thêm thanh Thất Độc Thần Kiếm sắc bén vô song. Ánh thép vừa vung lên đã tạo được một khoảng trống trong màn trảo phong, không chậm trễ, chàng tức tốc phóng mình thoát khỏi vòng kềm toả. Tư Đồ Hạnh thấy chàng xông vào rồi lại thoát ra như trò đùa, giận dữ quát:

- Ranh con định chạy trốn sao?

Hoa Sĩ Kiệt nghe tiếng gió vút sau lưng, vội quay ngược thanh kiếm đỡ lấy thế trượng, tay trái đồng thời búng ra một chỉ quát lại:

- Lão quỷ, ném thử một chỉ của ta!

Tư Đồ Hạnh nhác thấy Thiên Cơ chỉ phóng ra, chẳng dám đỡ liền né qua một bên. Động tác của lão nhanh nhẹn dị thường, thoát cái thân mình đã lùi xa cả trượng. Nhưng lão chỉ tránh né mà không để ý, mình tới gần Quyên Quyên lúc nào. Chẳng bỏ lỡ cơ hội, nàng lập tức xuất chiêu:

- Thử thêm Xà Yêu chỉ của bản cô nương nữa này!

Ngón trở tay phải nàng theo câu nói điểm ra một chỉ. Tư Đồ Hạnh cũng đã nghe danh Xà Yêu chỉ lâu nay độc bá giang hồ, nên chân chưa chấm đất đã nhào người sang hướng khác. Hoa Sĩ Kiệt chẳng để lão dừng chân, Thất Cầm trảo đã phóng tới lưng lão như sét đánh. Tư Đồ Hạnh nghe tiếng trảo phong sau lưng, toan đem Độc Long trảo ra đỡ, nhưng vừa quay mặt lại đã thấy chiêu Thiên Ảnh thần công áp tới như sóng tràn bờ khiến toàn gian đại sảnh đường lung lay tưởng sập. Lão chẳng dám đỡ nữa, phóng mình ra khỏi sảnh đường. Hoa Sĩ Kiệt không bỏ qua, vung kiếm đuổi theo:

- Lão quỷ, chạy đâu?

Tay trái chàng cấp tốc nhấc lên, một ngọn nội kinh cách sơn đả hổ ào ra vi vút. Tư Đồ Hạnh thấy Thiên Ảnh thần công hung dữ khác thường, chỉ lo bỏ chạy, trong lúc hoảng hốt chẳng chú ý phòng bị sau lưng. Khi nghe kinh phong vút tới thì muốn tránh né cũng không kịp. Thân mình lão bị tung bổng lên hơn trượng, văng xa tới tám thước. Hoa Sĩ Kiệt nhanh như chớp, xẹt tới điểm luân ba trọng huyết trên mình Tư Đồ Hạnh. Lão uất ức nhưng chẳng làm gì nổi, vì thân mình đã quay lơ trên đất chẳng thể cử động nữa rồi. Quyên Quyên chống tay, lắc mái tóc, miệng lâm râm như đọc bùa chú, tức thì muôn ngàn con rắn nhỏ màu vàng phóng ra về

phía những tên cao thủ Độc Long Cốc. Kim Xà nô vừa tung ra, đám cao thủ của Độc Long Cốc đều hồn phi phách tán, chen nhau chạy trốn. Những kẻ chậm chân hơn bị Kim Xà Nô cắn phải, ngã rạp trên đất, tiếng kêu thét vang động cả đất trời. Phong Trần Tuý Khách nhắm mắt than:

- Độc Long Cốc hôm nay coi như đã hết rồi.

Quyên Quyên sấn tới trước mặt Tư Đồ Hạnh toan hạ độc thủ kết liễu mạng lão. Hoa Sĩ Kiệt ngăn lại nói:

- Quyên muội đừng tay. Lão quý này hãy để tiểu huynh xử lí. Hoa Sĩ Kiệt nói rồi tiến tới gần Tư Đồ Hạnh nói lạnh lẽo:

- Chính người khiến Tư Đồ muội bỏ mạng, chính hành động tàn ác của người mà khiến Lang Sơn Quân lão tiền bối ôm hận mấy chục năm. Hôm nay ta không để người chết dễ dàng đâu, ta muốn người phải sống dở chết dở mới nghe!

Tư Đồ Hạnh nghe nói không khỏi lạnh người nói:

- Hoa Sĩ Kiệt, người thật không còn lương tâm, ta tha chết cho người bao lần, vậy mà bây giờ người...

- Người từng tha mạng cho ta? Nếu không phải do Tư Đồ muội muội cầu xin, người liệu tha mạng cho ta chăng?

Tư Đồ Hạnh biết chẳng còn phương sống sót, cười một tiếng rồi nói:

- Người và con nha đầu kia liên tay đối phó với lão phu, lão phu dù chết cũng không phục!

Hoa Sĩ Kiệt cười gằn đáp lại:

- Người không phục? Được, để ta giải huyết đạo cho người, chúng ta đấu lại một trận!

Tư Đồ Hạnh lắc đầu chua chát:

- Trong đời ta chỉ có một đứa con gái yêu mà thôi. Nay nó chết rồi, ta cũng không còn muốn sống nữa, hà tất phải giao đấu cho phí thời gian ! Người hãy giết ta đi!

- Vậy thì ân oán giữa lão và ta không tính tới Tư Đồ muội nữa, hôm nay ta giết người chỉ là thay Lang Sơn Quân trả món nợ mấy chục năm trước.

Câu nói vừa dứt, ánh kiếm loé lên, máu từ ngực Tư Đồ Hạnh tuôn ra xối xả, lão giãy giãy mấy lượt rồi bất động. Hoa Sĩ Kiệt chấp tay nghiêm trang nói:

- Lang Sơn Quân lão tiền bối có hiển linh chứng giám cho văn bối. Văn bối hôm nay đã làm tròn lời hứa với lão, dùng Thất Độc Thần Kiếm rửa sạch mối hận cho lão rồi!

Hoa Sĩ Kiệt vái xong thì tiến tới xác Tư Đồ Hồng, bồng trên tay, rồi quay sang Phong Trần Tuý Khách và Quyên Quyên nói:

- Chúng ta đi thôi, tìm nơi nào non nước hữu tình để mai táng thi hài Tư Đồ cô nương!

Hoa Sĩ Kiệt vui xác Tư Đồ Hồng trên một gò cao. Lúc này, trời đã ửng sáng, ánh bình minh ló dạng phương đông soi sáng cây cỏ xanh tươi, chỉ có bọn người Hoa Sĩ Kiệt là ai nấy ngậm ngùi. Hoa Sĩ Kiệt nói thầm:

- Muội muội hãy an nghỉ. Chờ huynh báo xong đại thù nhất định sẽ trở lại cất một căn nhà nhỏ nơi đây bầu bạn với muội suốt đời.

Quyên Quyên nghe khẩn thấy trong lòng không vui, lại thấy ghen tức nữa. Nhưng nghĩ lại dù sao Tư Đồ Hồng cũng đã chết, nên tự thấy xấu hổ không nói câu nào nữa.

Mọi người đứng lặng hồi lâu rồi cũng phải lên đường. Trục chỉ hướng Tây Minh, từ Thiểm Tây ngược về Đông để tới Ngũ Đài Sơn miền Thái Nguyên. Khi tới địa phận Ngũ Đài Sơn, bốn người nghe bàn tán rằng Tây Tạng Tam bảo đã điều động một số cao thủ dân phục dọc theo lộ trình mà đoàn người Hoa Sĩ Kiệt sắp đi qua, lấy danh nghĩa báo thù cho Độc Long Cốc. Phong Trần Tuý Khách trở tay lên đỉnh núi nói:

- Trên đỉnh Ngũ Đài Sơn này ta có một vị bằng hữu cũ. Mấy chục năm nay chưa gặp lão, chẳng hiểu giờ lão còn sống nơi đó hay không. Ta muốn ghé qua thăm lão xem sao!

Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Vị Thiết Tâm đạo nhân sống trên đỉnh Ngũ Đài Sơn này đã lâu, tại hạ cũng từng nghe qua. Nhưng lâu nay không nghe ai nhắc gì tới nữa, giang hồ dường như đã quên lão rồi.

- Lão mũi trâu tính nết rất quái dị, lấy hai chữ Thiết Tâm mà suy đủ hiểu lòng dạ lão thế nào rồi. Lão ta không ưa giết người, cũng chẳng muốn giúp đỡ ai. Hai mươi năm trước lão bỏ nhà tới nơi này ẩn cư, quả thật là từ đó không nghe thấy người trên giang hồ nói tới lão nữa.

Vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc bốn người đã tới lưng chừng núi. Bất thành linh, từ bìa rừng, một giọng người vang lên, đình tai nhức óc, chấn động cả vùng. Hoa Sĩ Kiệt liền vận công ngầm chuẩn bị trước. Từ bên rừng xẹt ra sáu người xếp hàng chữ nhất, chặn lấy lối đi của bốn người. Hoa Sĩ Kiệt thấy bọn này kẻ tăng người tục, y phục cũng mỗi người mỗi khác. Có điều bọn chúng mắt ngời hung quang, thái dương huyệt nhô cao, chứng tỏ đều là cao thủ kiêm nội công ngoại

công. Hoa Sĩ Kiệt thấy bọn chúng nhìn chòng chọc vào mình, biết bọn này chẳng có ý tốt, nhưng vẫn cất lời nhẹ nhàng hỏi:

- Chư vị với bọn tại hạ chưa từng quen biết, sao lại muốn ngăn trở chúng tôi lên núi là thế nào?

Bọn này không tên nào thêm trả lời, lúc sau, gã đứng ngoài cùng bên phải mới nhếch mép hỏi:

- Bốn người các người kể nào là Hoa Sĩ Kiệt?

Hoa Sĩ Kiệt cười nhạt hỏi:

- Các hạ tìm Hoa Sĩ Kiệt làm chi vậy?

Tên này sầm mặt nói:

- Chúng ta là người của Tây Tạng Tam. Tây Tạng Tam bảo chúng ta muốn thay mặt hai vị bằng hữu Độc Long Cốc và Tử Vong Cốc chủ mà báo thù, suốt ngày đêm băng rừng truy tìm tông tích của tên khốn Hoa Sĩ Kiệt, nghe tin bốn người bọn hấn tới Ngũ Đài Sơn này nên...

Hoa Sĩ Kiệt chẳng muốn nghe nói dài dòng, cắt ngang:

- Tây Tạng Tam bảo quan hệ như thế nào với Độc Long cốc và Tử Vong Cốc, sao lại nói là bằng hữu cho được?

Vẫn tên này đáp:

- Chúng ta Tam bảo Tây Tạng cùng hai cốc chủ, cộng thêm Thanh Hải Độc Long Cốc đã trích máu ăn thề, thế mỗi rằng nương tựa lẫn nhau trên hai mươi năm nay, từng liên hợp đối phó với Huyết Ma giáo. Hôm nay hai vị cốc chủ xảy ra chuyện, tất nhiên bọn ta không thể bỏ qua tên khốn ấy được!

Hoa Sĩ Kiệt thản nhiên hỏi:

- Vậy trong sáu người các người, ba người nào là Tam bảo Tây Tạng?

Gã nọ lại nói:

- Bảo chủ chúng ta địa vị thế nào mà phải hạ mình đi giết tên ranh con Hoa Sĩ Kiệt ấy chứ?

Hoa Sĩ Kiệt lạnh lùng xua tay:

- Nếu các người không phải là Bảo chủ Tây Tạng Tam bảo thì mau rời khỏi đây là hơn. Mau về gọi ba bảo chủ các người ra đây.

Tên kia nổi giận hét:

- Người là ai?

Hoa Sĩ Kiệt không thêm nhìn y, nói:

- Các người không cần biết, cứ về gọi ba tên thủ lĩnh các người ra, tất biết ta là ai!

Phong Trần Tuý Khách đi lại trên giang hồ đã lâu, biết rõ Tây Tạng tam bảo chẳng dễ trêu vào. Mỗi tên bảo chủ có một sở trường đặc biệt, khi liên thủ thì sức mạnh khó mà lường nổi. Nay thấy Hoa Sĩ Kiệt ăn nói ngạo mạn như thế không khỏi lo lắng trong lòng, liền nháy mắt bảo chàng im lặng và nói:

- Bốn người tại hạ chẳng ai họ Hoa cả, cũng không biết gì về tên họ Hoa ấy. Các hạ đã tìm lầm người rồi.

Hoa Sĩ Kiệt nổi máu anh hùng, thấy lão nói vậy thì gạt phắt đi:

- Hoa Sĩ Kiệt chính là ta, các người không cần tìm nữa. Mau gọi Bảo chủ các người ra đây, Hoa Sĩ Kiệt này sẵn sàng bồi tiếp!

Cả sáu người nghe Hoa Sĩ Kiệt nói đều giật mình hoang mang:

- Người... người.... tiểu tử người chính là...

Hoa Sĩ Kiệt thản nhiên nói:

- Phải!

Gã ban đầu nói với Hoa Sĩ Kiệt có vẻ là tên đứng đầu bọn này, sau phút định thần cười ha ha nói:

- Nếu người thực sự là Hoa Sĩ Kiệt, ta càng đỡ công truy tìm. Mau bó tay chịu trói theo bọn ta tới phục lệnh trước Tây Tạng ba vị Bảo chủ!

Quyên Quyên giận dữ quát:

- Cho dù là ba tên bảo chủ các người cũng chưa chắc làm gì được bọn ta, huống chi lũ nhãi nhép các người!

Gã mặt rô đứng ngoài cùng bên trái nhướng mắt nhìn nàng, rồi cười nham nhở:

- Cô nương này quả là tuyệt thế giai nhân, sao lời lẽ ngang ngạnh chừng vậy. Đợi ta thanh toán ba tên kia sẽ làm một chuyến khoái lạc với cô nương nhé... hi hi...

Nàng giận đỏ mặt, quát:

- Cầu tặc vô lễ!

Tay phải nàng vụt giơ lên, một luồng chỉ phong xé gió bay thẳng tới miệng tên kia đang há ra cười. Bị tấn công đột ngột, tên này hốt hoảng dứt ngang tiếng cười, tay phải phất lia trở lại, chân đồng thời hồi bộ tám bước, mới có thể tránh khỏi ngọn chỉ quái lạ ấy. Năm gã còn lại liếc thấy tài nghệ nàng như thế đều sững sờ rúng động. Hoa Sĩ Kiệt liền ngăn :

- Muội muội đừng nóng giận mà vội xuất thủ. Lữ vô danh tiểu tốt, giết làm chi cho bẩn tay.

Nhưng một tiếng ồm ồm, mà như lệnh võ vang bên tai:

- Tiểu tử, bản đạo quyết sinh tử với ngươi đây!

Bóng người liền theo âm thanh phóng tới, ngọn phát trần trên tay kẻ lâu nay vẫn được giang hồ gọi mấy tiếng Phong Nguyệt đạo nhân trong đệ thất bảo hướng tới Hoa Sĩ Kiệt, ào ào như gió bão. Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi khinh thì, giở ngay thân pháp Mê Tông độn ảnh, nhoáng mắt đã luồn tránh khỏi thế công vũ bão của ngọn phát trần. Chẳng thể đánh trúng đối phương trong chiêu đầu, Phong Nguyệt đạo nhân tức giận rống lên, xoay ngược phát trần thốc lên đòn thứ hai. Ngọn phát trần như tia chớp loé lên, nhằm thẳng đầu chàng bổ xuống. Khẽ chéo chân nửa bộ, chàng đã tránh khỏi thế đánh ấy, liền đó, chàng xoay người lại quát:

- Mau nằm xuống!

Theo đó, bảy ánh lục quang loé lên như một chiếc cầu vồng, máu tươi lập tức tưới ướt mặt đất. Thân mình Phong Nguyệt đạo nhân đã rời thành hai mảnh rồi. Năm tên kia trở mắt nhìn, không thể tin nổi chỉ vài chiêu mà Phong Nguyệt đạo nhân đã chết thảm, tên nào tên ấy hoang mang rụng rời, tay chân nhất thời không thể cử động. Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Các người kẻ nào không tự lượng sức mình thì đừng trách ta ra tay độc ác.

Quyên Quyên cũng nói:

- Các người nên đi về gọi ba tên Bảo chủ của các người ra đây thì hơn. Đừng đại dột vong mạng vô ích.

Năm tên này vẫn đứng yên không nhúc nhích, chẳng hiểu bọn chúng không muốn nhường đường hay là do vẫn còn quá sợ hãi. Phong Trần Tuý Khách liếc mắt nhìn từng người một hỏi:

- Trong năm vị đây, vị nào thuộc về bảo nào, danh tính là chi xin nói rõ cho lão phu được biết, may ra có quen vị nào chăng?

Gã đứng đầu hàng phải thay mặt đáp lời:

- Chúng ta từ phải sang trái là Thiết Huyết Bảo Tí Ngộ Kiếm Nhạc Nhất Vân, Phi Tinh Cảnh Nguyệt Tống Dĩ Công, kế đó là Đoạn Hồn Bảo Tố Hồn Khách, Truy Hồn Thái Tuế Tưởng Kỳ, hai vị tu hành, một người vừa bỏ mạng là Phong Nguyệt đạo nhân, vị còn lại là Thần Long đại sư, đều là thuộc hạ của Đệ Nhất Bảo.

Hoa Sĩ Kiệt trở vào thanh kiếm đeo lưng lẳng trên lưng Tí Ngộ Kiếm nói:

- Các hạ là Tí Ngộ Kiếm của Thiết Huyết bảo, ắt hẳn kiếm thuật cao minh, tại hạ liều mạng muốn thỉnh giáo vài chiêu tuyệt kĩ được chăng?

Tí Ngộ Kiếm cười lạnh nhạt:

- Người vừa giết chết Phong Nguyệt đạo nhân, ta còn chưa tính sổ với người. Người lại còn ngông cuồng chỉ danh khiêu chiến, thật khi người quá lắm.

Miệng thốt ra những lời hằn học, kiếm đã xuất khỏi vỏ dựng thẳng nơi trước ngực sẵn sàng ra chiêu. Hoa Sĩ Kiệt buông một tiếng cười lạnh lạnh, rung tay một cái, thanh Thất Độc Thần Kiếm lia một vòng xoè rộng ra như cánh quạt lớn, bảy đạo lục quang chiếu sáng xanh lét một vùng. Chàng hét lớn một tiếng, luồng lục quang bỗng xoáy động quay tít và tua nhanh tới trước. Thấy lối xuất thủ thần diệu ấy, Tí Ngộ Kiếm tự hiểu mình vẫn còn thua một bậc, không dám coi thường vội đốc toàn lực giờ kiếm lên chặn lại. “Toong” một tiếng, sao lửa xẹt ra như pháo bông, nhìn lại thì thấy thanh Tí Ngộ kiếm gãy làm đôi rồi. Nửa thanh kiếm gãy đã văng đi mất, nửa thanh còn lại vẫn còn bị nắm chặt trong tay không ngớt rung động vì dư kinh. Tí Ngộ Kiếm hổ khẩu tê buốt, hai mắt trợn trừng không chớp. Bốn tên còn lại đứng ngoài cũng sững sờ tháo mồ hôi lạnh, lo thay cho tính mạng của đồng bọn. Giữa trận diện lại nhoáng động bóng người, Tí Ngộ Kiếm chưa kịp định thần đã thấy bóng người này ở đằng sau lưng. Tốc độ nhanh chóng vô chừng, người thường nhìn thấy có lẽ cho là thần tiên ẩn hiện cũng nên. Tí Ngộ Kiếm chưa kịp phản ứng chi, chỉ vừa quay đầu lại thì sống lưng đã bị Hoa Sĩ Kiệt nhắc bổng lên như xách cổ một con mèo, ném tuốt vô rừng. Một tiếng thát to vang lên, một trong nhóm bốn người Truy Hồn Thái Tuế cùng Thôi Hồn Khách, người của Đoạn Hồn bảo song song nhảy tới. Phong Trần Tuý Khách đứng ngoài lược trận cho Hoa Sĩ Kiệt trông thấy thì kêu lên:

- Tiểu tử, coi chừng quỷ trảo của bọn chúng.

Thanh âm chưa dứt, thanh Thất Độc Thần Kiếm đã vung lên, chiêu Xạ Nguyệt quét thẳng vào hai tên đang chồm vờn chụp tới. Hai tiếng thét vang lên, tiếp theo là tiếng thân người đổ vật trên đất. Truy Hồn Thái Tuế cùng Thôi Hồn Khách- hai cao thủ lừng danh về môn Đàn Trảo của Đoạn Hồn bảo giờ đã là hai cái xác không hồn. Chớp mắt đã chết mất bốn người, hai người Thần Long đại sư và Phi Tinh Cảnh Nguyệt Tống Dã Công bất giác nhìn nhau hoang mang chưa biết tính sao. Buông một tiếng thở dài. Thần Long đại sư nói:

- A Di đà phật, Hoa thí chủ ra tay cũng tàn độc quá!

Hoa Sĩ Kiệt cười:

- Tại hạ chẳng đã cảnh cáo trước hay sao. Bọn chúng không tự lượng sức rước hoạ vào thân, sao lại trách ta độc ác?

Thần Long đại sư lại nói:

- Ngã Phật từ bi, lúc tha được người thì nên tha, thí chủ tạo nhiều sát nghiệp như vậy e sau này khó tránh khỏi quả báo.

- Ta diệt ác chính là để trợ thiện, cho dù phải chịu quả báo cũng không hối tiếc. Nhà sư mở miệng là nói Phật, sao lại còn giúp tay cho kẻ ác, làm thuộc hạ dưới trướng đệ Nhất Bảo?

Thần Long đại sư nhẹ lắc đầu:

- Tham gia vào Đệ Nhất bảo với bản tăng quả là một sự khổ ải!

Hoa Sĩ Kiệt nói :

- Nếu nhà sư biết mình sai, sao không tự tìm đường về nẻo chính? Hôm nay Hoa mỗ dung cho hai người sống sót một phen, hãy về báo lại với ba Bảo chủ tới đây cùng Hoa mỗ thanh toán món nợ máu của Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân bảy mươi năm trước.

Thần Long đại sư vừa định thốt lời, từ không trung bỗng vang lên chuỗi cười lạnh lạnh:

- Tên tiểu tử này sao mà ăn nói ngông cuồng tới thế.

Hoa Sĩ Kiệt vừa nghe tiếng thì đã biết ngay kẻ vừa nói ẩn thân trên cội cây to ven đường, chàng ngược mặt lên cao giọng:

- Bằng hữu phương nào, xin bước xuống đây đàm đạo. Sao lại phải núp trên cây làm gì.

Chờ một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh chi, chàng nói to:

- Nếu không chịu xuất đầu lộ diện, chờ trách sao tại hạ bạo hành.

Lại chuỗi cười vang lên:

- Chó con người cứ thử ra tay xem!

Hoa Sĩ Kiệt hét to:

- Có gì mà ta lại không dám!

Vừa nói xong, tay chưởng liền nhấc lên, hướng tới ngọn cây phóng tới. Luồng chưởng phong ào ào như sóng bể. Ầm, ... ầm...

Hàng loạt thanh âm như sấm nổ sét vang, đá cát mù trời, sườn non rung động, rặng cây bên đường mỗi gốc cả hơn vòng tay đều bị đốn ngang hết lượt. Giữa vùng hỗn loạn lá cành, ba người nhanh như loài sơn điệp bắn mình xuống trước mặt Hoa Sĩ Kiệt. Cả ba cùng lúc kêu lên:

- Đúng rồi, tên tiểu tử này chính là kẻ mà Bảo chủ của chúng ta cần tìm.

- Bảo chủ của các người là ai?

Lão già râu dài đứng giữa nói:

- Chỉ một cái tên Đoạn Hồn Bảo chủ Ngô Phá Thiên của bảo ta đủ cho người phát run lên rồi!

Vừa nói tới đó, đã đứng bên trái nhìn thấy mấy xác chết của Thôi Hồn Khách cùng Truy Hồn Thái Tuế, kinh hãi kêu lên:

- Ô, kẻ nào có thể giết chết hai đại cao thủ của bản bảo chứ?

Hoa Sĩ Kiệt cười khinh miệt:

- Toàn một đồ bị thịt vô dụng.

Lão già đứng giữa quát ra lệnh cho hai tên kia:

- Chúng ta đồng loạt xông lên tóm tên này về chịu tội với bảo chủ!

Lập tức cả ba tên xông lên một loạt, bủa vây lấy chàng. Gã Phi Tinh Cảnh Nguyệt Tổng Dã Công, thấy Người của Đoạn Hồn Bảo đến tiếp viện, cho rằng đây là cơ hội tốt để giết chết Hoa Sĩ Kiệt không thể bỏ qua, liền xốc tới:

- Lão phu cũng muốn giúp ba người một tay!

Nói rồi tuốt nhanh thanh Quỷ đầu đao ra khỏi vỏ, tham gia trợ chiến. Hoa Sĩ Kiệt bây giờ một chọi bốn, song thần sắc vẫn ung dung không tỏ ra chút mệt mỏi hay sợ hãi gì hết. Thần Long đại sư thành linh rút ra một ngọn tín hiệu màu xanh trong tay áo, dùng ngón tay búng lên không. Một tiếng nổ khô khốc khe khẽ, mũi hoả tiễn loé ra ánh sáng lấp lánh lân tinh, chỉ khoảnh khắc từ trên ngọn Ngũ Đài Sơn có tiếng còi dài đáp lại. Phong Trần Tuý Khách nghe thấy chép miệng cảm khái:

- Ngọn Ngũ Đài Sơn này sắp sửa phải trải qua một trường sát kiếp đây.

Lão còn chưa dứt lời thì từ sơn đạo vọng lên tiếng vó ngựa dồn dập. Mấy mươi con tuấn mã ào ào lao xuống... Đi đầu là một tên đại hán râu xoắn lại quanh hàm, ghé tay làm loa hét:

- Kẻ nào bắt được tên khốn họ Hoa sẽ được ba vị bảo chủ thưởng cho ngàn lượng vàng ròng!

Vietkiem. Com